

RECENZE A ANOTACE

WILFLING, P. *Zákon o slobodnom prístupe k informáciám. Komentár. Problémy z praxe. Rozhodnutia súdov.* VIA IURIS – Centrum pre práva občanov 2012, Pezinok, ISBN 978-80-970686-4-6

Peter Wilfling absolvoval štúdium na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave (2002). Od roku 2002 spolupracoval so združením Občan a demokracia, kde sa podieľal na projektoch týkajúcich sa ochrany základných ľudských práv. Tematicky sa venuje najmä účasti verejnosti na rozhodovaní a právu na informácie, uplatňovaniu zákona o slobodnom prístupe k informáciám a presadzovaniu práv verejnosti týkajúcich sa jej účasti na rozhodovaní v oblasti životného prostredia, ktoré vyplývajú z medzinárodného Dohovoru **o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Aarhuský dohovor)**. V tejto súvislosti sa podieľal na príprave pripomienok k návrhom právnych predpisov týkajúcich sa práva na informácie a účasti verejnosti na rozhodovaní. V súčasnosti spolupracuje so združením VIA IURIS.

Z tohto stručného prehľadu je zrejmé, že ide o autora, ktorý má nielen dostatočné skúsenosti s presadzovaním základných práv a slobôd na Slovensku v rámci tretieho sektora, ale i o odborne zdatného právnik a nadšenca, navyše s hlbokým zmyslom pre právnu vedu, o čom svedčia aj jeho fundované právno-teoretické vystúpenia na vedeckých konferenciách. To v kombinácii s každodenným kontaktom so súdnou praxou, predovšetkým so súdnou judikatúrou v oblasti uplatňovania zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, je dostatočnou zárukou toho, že komentár k tomuto zákonu z jeho pera je zárukou kvality a rozhodne je vhodné a potrebné naň upozorniť nielen slovenských, ale i českých záujemcov o právnickú spisbu zo Slovenska.

Komentár vznikol s finančnou podporou Úradu vlády Slovenskej republiky v rámci Dotačného programu Podpora a ochrana ľudských práv a slobôd a dovoľujem si povedať, že to bol určite vhodný počin, nakoľko odbornej literatúry v tomto smere je nedostatok. Napriek tomu, že od roku 2000 boli vydané tri komentáre k zákonu č. 211/2000 Z. z. (Kamenec, T. – Pirošík, V. 2000, Kamenec, T. – Galanda, M. – Pirošík, V. – Šveda, D. 2000, Sotolář, J. 2008), predsa len recenzované dielo možno považovať za najkomplexnejšie spracované a nepochybne aj za najaktuálnejšie, vzhľadom na to, že výklad zákona prechádza neustále vývojom, názory sa kryštalizujú. Publikácia nadväzuje na publikáciu „Právo na informácie“ vydanú občianskym združením Občan a demokracia v roku 2006.

Dielo sa člení na sedem častí, ktoré sú logicky usporiadané – 1. časť sa venuje základným princípom zákona o slobode informácií, 2. časť kategóriám informácií, ktoré sa nesprístupňujú, 3. časť postupu pri sprístupňovaní informácií, 4. časť povinnému zverejňovaniu informácií, 5. časť zodpovednosti za porušenie zákona. Nad rámec obsahovej štruktúry zákona č. 211/2000 Z. z. autor zaradil 6. časť o práve na prijímanie informácií z prebiehajúcich udalostí a 7. časť o povinnosti ústavne súladného výkladu zákona o slobode informácií.

Publikácia obsahuje výňatky zo súdnych rozhodnutí, ktoré sa týkajú aplikácie zákona, niekoľko praktických vzorov podaní a úplné znenie zákona o slobode informácií účinné k 1. januáru 2012. Napriek tomu, že zákon už bol medzičasom novelizovaný zákonom č. 341/2012 Z. z., ktorý upravil osobitné ustanovenia o opakovanom použití informácií, informačná hodnota recenzovaného diela nie je tým dotknutá zásadným spôsobom.

Autor v komentári cituje aj rozsudky súdov Českej republiky týkajúce sa uplatňovania zákona č. 109/1999 Zb. o slobodnom prístupe k informáciám, a to – ako sám uvádza – z dôvodu, že český zákon je založený na podobných princípoch a bol predlohou pri tvorbe slovenského zákona. Závery a princípy vyvedené českými súdmi možno v mnohých prípadoch vzťahovať aj na výklad a uplatňovanie zákona č. 211/2000 Z. z. Autor však prezentuje aj vlastné názory na niektoré aspekty aplikácie zákona (pozri napr. problém uplatnenia prekážky veci právoplatne rozhodnutej v prípade fiktívneho rozhodnutia o nesprístupnení informácie, s. 189).

Oceňiť treba aj grafické spracovanie textu, ktoré umožňuje čitateľovi opticky odlíšiť text komentára od textu zákona a textu súdnych rozhodnutí.

Cieľ autora bol zrejmý – poskytnúť prehľadnú a úplnú príručku pre záujemcov o problematiku ochrany základného práva na prístup k informáciám. Je preto logické, že v komentári nechýba ani kapitola, ktorá je v takýchto dielach takmer povinnou jazdou – ústavné základy práva na informácie. Jediné, čo by som ako gurmán právnickej spisby vytkla, je absencia medzinárodných aspektov analyzovanej problematiky. V ďalšom rozšírenom vydaní alebo v novom diele by som preto odporučila, venovať sa aj analýze Aarhuského dohovoru, smernice Európskeho parlamentu a Rady [2003/98/ES](#) zo 17. novembra 2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora (mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 13/zv. 32, Ú. v. EÚ L 345, 31. 12. 2003), smernice Európskeho parlamentu a Rady [2003/4/ES](#) z 28. januára 2003 o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí a ktorou sa zrušuje smernica Rady [90/313 EHS](#) (mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 15/zv. 7, Ú. v. EÚ L 041, 14. 2. 2003), ktoré sú prameňmi práva Európskej únie, ako aj odporúčaniu R (81) 19 Výboru ministrov o prístupe k informáciám orgánov verejnej správy, ktoré je politicky záväzným dokumentom pre členské štáty Rady Európy, medzi ktoré patrí tak Slovenská ako aj Česká republika.

Soňa Košičiarová